

MARTTI LUTHER

Toimeliaisuuden siunaus

1 Moos. 24:54-61 johdosta:

Tämä on mieleenpainuva esimerkki palvelijasta, joka tahtoo rientää kuljettaakseen morsiamen Herransaluo. Se muistuttaa meitä siitä, että Jumalan töissä ei milloinkaan ole viivyteltävä eikä hidasteltava, vaan kaikki esteet on poistettava, samoin kaikki, mikä voi meitä viivyttää alulle panemassamme työssä. — — — Aina sattuu kohdalle tämä totuus, vaikka se onkin runossa lausuttu: Se, joka ei ole tänä päivänä sopiva, on huomenna sitäkin vähemmän. Tämän sanon omasta kokemuksesta: joka kerta, kun oli rukoiltava, luettava tai mentävä Herran ehtoolliselle, mitä pidempään sitä lykkäsin, sitä enemmän aloin inhota itseäni ja tuntea olevani kaukana otollisesta. — — —

Ottakaamme siis oppia palvelijan esikuvasta, jotta osaisimme välttää ja inhota mainittua vikaa: usein yksi ainoa vähäinen hetki merkitsee asian järjestämisen kan-

nalta enemmän kuin myöhemmin kuukausi tai vuosi. — — — Viimeinen kohta puhuu tytön suostumuksesta. Ennen lähtöä hänet kutsutaan paikalle ja häneltä kysytään, tahtooko hän lähteä palvelijan matkaan. Sillä tavalla siis avioliitto toteutuu, että meillä on siinä Jumala paikalla, hän, joka on sen perustanutkin lukemattomia hyviä tarkoituksia varten ja joka itse liittää puoliset toisiinsa, eikä hän toimi ainoastaan yhteenliittäjänä vaan myös siunaajana.

Hän vaatii kuitenkin sekä vanhempien että tytön keskinäistä yksimielisyyttä, jotta liitto olisi laillinen ja todella jumalallinen.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 452-453. Suomennos Heikki Koskeniemi. Otsikko toimituksen.

Pyhä Henki toimii armonvälineissä

Kesän suuri kirkollinen juhla, helluntai, on jälleen käsillä. Pyhä Henki vuodatettiin, ja evankeliumi alkoi voimakkaasti levitä. Jumala vahvisti ihmeihin ja merkeihin sanansa niin, että se voitiin ottaa vastaan varmana sielun turvana. Syntien anteeksiantamuksen sanoma levisi ja ravitsi sieluja.

Syntyneissä seurakunnissa kokoonnuttiin armonvälineiden äärelle. Apostolien opetuksen perusteella kasteesta osattomat, pienet ja suuret, saatiin kasteelle. Yhteinen sanankuulo ja ehtoollisen nauttiminen vahvistivat uskovia. Näihin välikappaleisiin, kasteeseen, evankeliumiin ja ehtoolliseen liittyy syntien anteeksiantamuksen lupaus. Tästä uskosta sai voimansa myös yksityinen ja yhteinen rukous sekä into viedä evankeliumia toisillekin.

Kristillinen kirkko on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta. Yhä tänään ja viimeiseen päivään saakka usko syntyy, säilyy ja vahvistuu sanan ja sakramenttien kautta. Tämän tähden luterilainen tunnustus lausuu kirkosta: “Se on kaikkien uskovien yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jae-taan.” (Augsburgin tunnustus, 7. opinkohta)

Sanan ja sakramenttien asema on keskeinen juuri sen tähden, että Jumala antaa uskon niiden kautta. Tunnustuksemme lausuu tästä: “Näiden, kuin välineiden kautta ikään hän antaa Pyhän Hengen, joka, missä ja milloin tahtoo, vaikuttaa uskon niissä, jotka kuulevat evankeliumia, joka opettaa,

että meillä, jos sen uskomme, on armollinen Jumala Kristuksen ansion kautta eikä oman ansiomme kautta.” (Augsburgin tunnustus, 5. opinkohta)

Tätä vastaan esitetään usein, että ihmisen täytyy omalla tahdonratkaisullaan tai hyvällä päätöksellään tulla uskovaksi. Tämä on kuitenkin mahdotonta. Synteihinsä kuollut ei voi omin voimin tulla autuaaksi. Parhaimmat päätöksemme eivät aina pidä maallisissakaan asioissa, kuinka voisimme autuutemme asian itse ratkaista? Viime kädessä olisi jopa pilkkaavaa Jumalaa kohtaan esittää asia niin, että ihminen itse voisi päättää tulla iankaikkiseen elämään.

Uskon perusteita et siis löydä oman mielesi sopukoista tai päätöksistäsi. Ne ovat lain ja tuomion alaisia. Pyhä Henki sen sijaan lohduttaa sinua evankeliumin sanalla. Armon olet saanut jo pyhässä kasteessasi, joka on toimitettu syntiesi anteeksiantamiseksi. Herran alttarin sakramentissa on pääasia se, että Kristus antaa tosi ruumiinsa ja tosi verensä syntien anteeksisaamiseksi.

Helluntain erityinen merkitys on, että evankeliumin saarna alkoi levitä laajemmalle. Meillekin se on tullut. Tänä päivänä saamme helluntain siunauksen jumalanpalveluksessa. Helluntain siunaus on läsnä siellä, missä annetaan todistusta Vapahtajasta ja siellä, missä vanhemmat opettavat lapsia turvaamaan Kristukseen syntiensä anteeksiantajana. Siellä, missä sana ja sakramenteja käytetään, itse puolestamme syntivelan kantanut Kristus tulee meidän luoksemme uskossa omistettavaksi.

Kimmo Närhi

Miksi laki ja evankeliumi ovat tärkeitä yksittäiselle kristitylle

Laki ja evankeliumi ilmaisevat kumpikin Jumalan tahdon; laki ilmoittaa Jumalan vaativan tahdon, evankeliumi Jumalan armoitahdon. Laki ilmoittaa, mitä Jumala vaatii ihmiseltä, evankeliumi ilmoittaa Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden eli syntien anteeksi-antamuksen, jonka Jumala on Kristuksessa valmistanut ja lahjoittanut koko maailmalle, jotta itse kukin sen uskolla omistaisi itselleen iankaikkiseksi pelastukseksi.

Lain tarkoitus

Laki on kirjoitettu jokaisen omaantuntoon jo luomisen nojalla. Niin jokaisella on jokin käsitys Jumalan vaativasta tahdosta. Mutta Jumala on antanut lakinsa myös kirjallisesti Mooseksen kautta Israelille ja sitten edelleen Uuden Liiton Israelille eli kristilliselle Kirkolle julistettavaksi jokaisen omalletunnon. Lakia ei ole annettu Kirkon julistettavaksi sitä varten, että ihmiset sitä noudattamalla voisivat pelastua. Pelastus on ihmiselle mahdotonta lakia täyttämällä, koska luonnollinen ihminen on synteihinsä kuollut, erossa Jumalasta eikä pysty tekemään edes yhtään sellaista hyvää tekoa, joka voisi kelvata Jumalalle.

Lain tarkoitus ei olekaan pelastus, vaan se, minkä apostoli Paavali

lausuu: “Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teosta; sillä lain kautta tulee synnin tunto.” (Room. 3:22)

Luonnollista ihmistä Pyhä Raamattu kuvaa näin: “Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni keltottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he pettävät, kyykäärmeen myrkyä on heidän huultensa alla; heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, hävitys ja kurjuus on heidän teillensä, ja rauhan tietä he eivät tunne. Ei ole Jumalan pelko heidän silmänsä edessä.” (Room. 3:10–18) Tällainen ihminen ei voi pelastua lakia täyttämällä, sillä hän ei siihen pysty.

Ihminen on paha ja väärä sekä sydämetään että teoiltaan, sekä jumalanpalvelukseltaan että lähimmäissuhteiltaan. Tämän eksyneen, pahan ja väärän ihmisen, lainriikkojen ja synnintekijän, Jumala

etsii ja tavoittaa. Hän kyselee häneltä samaan tapaan kuin Aadamilta paratiisissa: “Missä olet? Mitä olet tehnyt?” Vielä Jumala sanoo: “Enkö minä sanonut sinulle: Älä pidä muita jumalia. Älä lausu turhaan minun pyhää nimeäni. Älä opeta väärää oppia. Älä usko vastoin sanaani äläkä sitä halveksi. Älä tapa. Älä tee huorin. Älä varasta. Älä himoitse. Minä annoin sinulle käskyni, ja ne kaikki sinä olet rikkonut. Olet paha sydämeltäsi, mieleltäsi ja sielultasi.”

Ihminen joutuu Jumalan edessä tilille tekemisistään. Omatunto herää. Se alkaa syyttää. Ihmisellä ei ole puolustusta. Hän on elävän Jumalan edessä syylliseksi todettuna ja tuomittuna, helvetin tuomion

ansainneena. Hänellä ei ole omasta takaa mitään millä puolustautua. Jumala paljastaa syntiselle pyhän, oikeutetun vihansa. “Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset” (Room. 8:8). Kun ihminen joutuu tilille Jumalan eteen, hän kokee jotakin siitä Jumalan vihasta, joka on ilmestyvä viimeisenä päivänä kaikkea epäuskoa ja jumalattomuutta vastaan.

Tämä on välttämätöntä, jotta epäuskossa oleva ihminen tajuaisi todellisen tilansa ja jotta evankeliumi hänelle kelpaisi.

Myös uskova tarvitsee synnintuntoa jatkuvasti, jotta hän eläisi armosta eikä luottaisi itseensä ja tekoihinsa. Jos kirkon julistuksesta

häviää lain terävyys synnintunnon aikaansaajana, sen jäsenistä pian tulee omahyväisiä teeskentelijöitä.

Lain työ on Jumalan vieras virka

Evankeliumi on kuitenkin Jumalan varsinainen sanoma. Laki on apuväline. Se on "kurittaja Kristukseen" (Gal. 3:24). Profeetta Jesaja sanoo lakia Jumalan oudoksi työksi. "Sillä Herra nousee niin kuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu niin kuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittakseen tekonsa, kumman tekonsa." (Jes. 28:21). Luterilaiset tunnustuskirjat sanovat tästä: "Profeetta sanoo Jumalan vieraaksi työksi sitä, että hän kauhistaa, koska Jumalan omaa työtä on eläväksi tekeminen ja lohduttaminen. Mutta profeetta sanoo Jumalan kauhistavan sen tähden, että löytyisi tilaa lohdutukselle ja eläväksi tekemiselle, koska suruttomat sydämet, jotka eivät Jumalan vihaa tunne, pitävät halpana lohdutuksen." (Puolustus, TK 1990 s. 164.)

Evankeliumin on aika rientää syntisen lohdutukseksi heti, kun laki on tehnyt tehtävänsä

Jumalan vieras työ ei ole kuitenkaan tarkoitettu pitkäaikaiseksi, vaan heti kohta kun laki on tehnyt tehtävänsä ja saattanut syntisen synnintuntoon, on evankeliumin aika. Siitä Raamattu sanoo: "Vähäksi silmänräpäykseksi minä hylkäsinkin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella. Ylitsevuotavassa vihassani minä

peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi." (Jes. 54:7–8)

Tämä merkitsee sitä, ettei sananjulistaja ja sielunhoitaja saa jättää ketään katuvaan syntistä syntitaakkansa ja Jumalan vihan alle, vaan hänen tulee kirvoittaa hänet siitä evankeliumilla. Sanoohan Jeesus: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon." (Matt. 11:28.) Nämä "työtätekeväiset" ovat niitä, jotka yrittävät lain teoilla pelastua, mutta eivät saa tunnilleen lepoa ja ovat kauhuissaan lain vaatimusten ja pyhän Jumalan edessä. Evankeliumi on Jeesuksen oma kutsu tulla hänen tykönsä nauttimaan lepoa syntien anteeksisaamisessa.

Miksi evankeliumin kutsu on välttämätön?

Tällainen kutsu on välttämätön neljästä syystä:

1. Siitä syystä, että ihminen ei luonnostaan tunne tietä Jumalan rauhaan. Raamattu sanoo: "Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuulut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat... sen Jumala on ilmoittanut Henkensä kautta." (1 Kor. 2:9–10).

2. siitä syystä, että evankeliumi on sanoma Kristuksen toimittamasta täydellisestä koko maailman lunastuksesta ja vanhurskauttamisesta hänen veressään. Sellaisena se on vastakohta meidän ajatuksillemme

ja meidän teoillemme ja täysin riittävä teko, ylitsevuotavainen armo, johon meidän ei tarvitse mitään lisätä emmekä voikaan lisätä. Sellaisena se antaa täyden lohdutuksen ja päästää Jumalan vihan alta.

3. Siitä syystä, ettei ihminen voi omasta voimastaan eikä järjestään uskoa Herraan Kristukseen eikä omistaa tuota valmista pelastusta, vaan tämä iankaikkisen elämän leipä on niin sanoakseni Jumalan itse meille syötettävä. Nyt evankeliumi on "Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi" (Room. 1:16) ja "usko tulee saarnasta ja saarna Kristuksen sanan kautta" (Room. 10:17). Augsburgin tunnustus sanoo: "Sanaa ja sakramentteja välineinä käyttäen lahjoitetaan Pyhä Henki, joka niissä, jotka kuulevat evankeliumin, vaikuttaa uskon missä ja milloin Jumala hyväksi näkee." (TK 1990, Augsb. tunn. V) eikä siis ihmisen aivoitusten mukaan.

4. Siitä syystä, että pelokas, kauhistunut sydän tulee saada vakuuttuneeksi Jumalan armollisesta tahdosta häntä kohtaan. Sen voi tehdä vain evankeliumi, joka on käsketty julistaa uskottavaksi kaikille eli koko maailmalle. Se ilmoittaa Jumalan rakkauden ilmestyneen Kristuksessa jokaista kohtaan ja saaneen ilmenemistapansa Kristuksessa tapahtuneessa koko maailman lunastuksessa ja vanhurskauttamisessa. Sen vahvistuksena ja todistuksena on Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus. Herra sanoo: "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuo-

lema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää." (Hes. 33:11). Niin siis on Jumalan sydämellinen tahto, että syntinen kääntyy epäuskon tieltään ja panee turvansa Herraan Kristukseen. Vain Jeesus voi antaa tunnolle levon.

Mikä on tärkeätä yhdelle, on tärkeätä kaikille

Se, mikä on tärkeätä yhdelle uskovalle, on luonnollisesti tärkeätä myös koko seurakunnalle. Vain siten, että seurakunnassa kaikuu lain ja evankeliumin saarna, nämä toisistaan oikein erotettuina ja oikein yksilöihin sovellettuna ja jaettuina, se voi kutsua ihmisiä Kristuksen tykö.

On huomattava, että Jumalan valtakunnan työssä ei voi olla kysymys mistään joukkokääntymisestä tai porukkaratkaisuista, vaan kaikki lähtee siitä, että jokainen yksittäinen ihminen tulee sydämessään uskolle kuuliaiseksi ja kaikessa kristillisyydessään sitten seuraava Hyvän Paimenensa ääntä muista riippumatta. Sitä seuratessaan hän löytää toiset uskovat Jeesuksen ympäriltä ja Jeesuksen Kirkon.

Yksittäisen kristityn tarvitsee osata erottaa laki ja evankeliumi toisistaan sekä ymmärtää kummankin luonne ja tarkoitus, kun hän elää uskonelämänsä Jumalan edessä ja kun hän tutkii Raamattua. Siitä pastori Brockwell puhuu meille huomenna.

Markku Särelä

Laki ja evankeliumi -seminaarissa
Siitamajalla 13.5.2011

Lain ja evankeliumin väärinkäytöstä

Luonnollinen ihminen ei osaa käyttää oikein uskon asioissa sen paremmin lakia kuin evankeliumiakaan. Niiden oikea käyttö on Pyhän Hengen vaikuttama taito sydämessä. Sitä opitaan ahdistuksissa.

Synergistinen ajattelutapa vesittää sekä lakia että evankeliumia

Taito erottaa laki ja evankeliumi oikein toisistaan puuttuu kaikilta synergisteiltä, siis valtaosalta ulkonaista kristikuntaa. Heille kääntymys ei ole yksin Jumalan teko, vaan he ajattelevat, että kääntymättömässä ihmisessä on jotakin hyvää hengellisesti ja että he pystyvät jonkinasteiseen myötävaikutukseen kääntymyksen tapahtumassa. Silloin he eivät käytä lakia sen sataprosenttisessa ankaruudessa eivätkä myöskään evankeliumia sen sataprocenttisessa lohdullisuudessa.

Ihminen ei ole kuitenkaan johdonmukainen. Niinpä ulkonaisen kristikunnan piiristä voi löytää hengellisiä runoilijoita, jotka ovat lauluillaan kutsuneet uskoon ja rakentaneet pelastuksen selkeästi Kristuksen työn varaan ohi kaiken ihmisen oman yrittämisen. He ovat jotenkin Raamatusta oppineet eron lain ja evankeliumin välillä, vaikka ehkä eivät ole voineet sitä teoreettisesti selvittääkään. Se ei tietenkään poista sitä vahinkoa, mitä heidän kirkkonsa aiheuttaa sekoittamalla lakia ja evankeliumia.

Libertinismi, lihallinen nautinnonhalu

Nykyajalle on varsin leimaavaa jo muinaisten kreikkalaisten tuntema ajatussuunta, jota kutsutaan libertinisiksi. Sen elämäntavan omaksunut ihminen katsoo olevansa vapaa noudattamaan synnynnäisiä viettejään ja synnillisiä halujaan sekä etsimään niistä nautintoa Jumalan käskyjen estämättä. Se voi ilmetä haureutena, juopumuksena, huumeitten käyttönä, hurmoskokemuksina esimerkiksi rock-konserteissa tai uskonnollisissa tilaisuuksissa.

Kansankirkon virallinen taho on hyväksynyt tämän ajatussuunnan hyväksyttävänä ja sallittavana homoparien ”liiton” puolesta rukoiltaessa ja pitäessään homoilua luonnollisena eli luotuna ominaisuutena. Kirkon käänne on tavattoman jyrkkä, kun vielä jopa muuten vapaamielinen piispa Aimo T. Nikolainen, liberaaliteologi ja naispappeuden kannattaja, torjui 1970-luvulla selkeästi libertinismin!

Siellä missä kaikki tehdään vapaaksi, hylätään Jumalan laki. Se ajatustapa vääristää rakkauden. Sitä mitataan syntisen ihmisen himoilla ja jumalattoman elämäntavan ymmärtämisellä ja sallimisella. Se vaikuttaa yhteiskuntaan päin sitä, että sen lainsäädännön normina ei ole yleinen omaantuntoon kirjoitettu siveyslaki,

vaan yhteiskunnallisestikin väri-ien ihmisten itsekkäät pyyteet. Sama ajatussuunta hävittää kirkosta lain julistuksen ja tekee mahdolliseksi synnin hyväksymisen, jopa syntiin yllyttämisen. Siinä lain tilalle ei tule suinkaan evankeliumi, vaan vääristynyt laki, joka ei luonnollisestikaan voi olla sama kuin Jumalan laki.

Evankeliumi ei anna lupaa hylätä lakia. Se antaa halun ja voiman ilolla yhtyä Jumalan lakiin ja jossakin määrin sitä myös täyttää.

Suurin paha

Jos tämä asiointila on todella paha, niin emme kuitenkaan ole vielä todeneet laittomuudesta johtuvaa suurinta pahaa. Jos kaikki on vapaata, ei tarvita syntien anteeksiantamusta. Jos ihminen määrittelee vastoin Jumalan sanaa synnin, ei hänen tarvitse välittää Jumalan tuomiostakaan. Ihminen on ihmisen edessä. Jumalaa ei hänen maailmassaan ole. Siinä tulos ihmisen kurjasta nerokkuudesta: maailma ilman Jumalaa ja siis mielestään vapaa!

Todellisuus on kuitenkin toinen. Ihminen, synnin orja, on kääntänyt selkänsä Jumalalle, kulkee kohti tuomiopäivää ja ohi evankeliumin lohdutuksen. Jos laki puuttuu, puuttuu evankeliumikin. Siellä, missä ei evankeliumia julisteta, ei ole Kristuksen Kirkkoakaan. Siellä ei olla taivaan portilla ja kirkkorakennusten ovetkin joutavat visusti lukkoon.

Lain muta vääristämistä

Lain vääristäminen voi tapahtua myös yksittäisissä ehdonvallan asioissa, kuten niissä, jotka koskevat ruokia, lepopäivän viettoa, pukeutumista yms.,

kun niistä tehdään pelastuksen ehto. Lakimaisuutta on myös se, että jonkin sellaisen seikan puuttumisen takia, mitä Raamattu ei ole käskenyt, leimataan epäuskoiseksi. TV:ssä kuvattiin erästä henkilöä, joka ei Nokia-mission tilaisuudessa kaatunut ja jonka puhuja leimasi epäuskoiseksi siitä syystä.

Tuomitseminen ja uskon hedelmien vähyys

Lakimaista on tuomita joku myös uskon hedelmien vähäisyyden vuoksi epäuskoiseksi. Sen sijaan suitsevaista kynttilänsydäntä tulee vaalia ja hoitaa, että se syttyisi roihuun, ja se voi tapahtua vain armon evankeliumin voimasta, ei lailla.

Heikko usko voi toki johtua siitä, että jollakulla ei ole selkeätä ymmärrystä laista. Hänet on autettava näkemään selkeästi syntisyytensä lain valossa. Mutta se ei vielä poista hänen uskonsa heikkoutta. Tarvitaan evankeliumi, joka tekee varsinaisen rakentavan työn.

Mistä elämä seuraa

Profeetta Jeremian kutsumuksena oli hajottaa ja kukistaa sekä rakentaa ja istuttaa. Ihmisperäinen rakennus on hajotettava, ja tilalle on rakennettava Jumalan rakennus ja hänen puutarhansa. Hajottaminen tapahtuu lailla, rakentaminen ja istuttaminen evankeliumilla. Tästä kristillisen kirkon tulee olla selvillä.

Laki ei synnytä Jumalalle mieluis- ta, todellista elämää. Laki kuolettaa. Evankeliumi on kirkon työssä a ja o. Jos Jumalan avulla eli hänen Hengellään haluamme jotakin saada aikaan hänen kunniakseen ja Seurakunnan

parhaaksi, meidän on oltava evankeliumin julistajia ja todistajia.

Fariseukset ja kirjanoppineet olivat sokeudessaan rakentaneet lakihurskauden varaan oman rakennuksensa. Se oli kuin lehtevä viikunapuu ilman viikunoita, jota kohtasi Jeesuksen kiroustuomio ja kuivettuminen. Se on epäuskossaan yhä varoitus kaikille Kristuksen ja hänen evankeliuminsa hylkääjille.

Uskoa synnyttävä voima on evankeliumissa; uskon syntyyn ihmisellä ei ole omaa osuutta

Evankeliumi hämärretään ja siihen tuodaan lakia, kun ei anneta evankeliumin vaikuttaa omalla voimallaan us-

koa, vaan yritetään selittää uskon syntymisen salaisuutta ja pannaan ihminen niin sanotusti ”tekemään oma osansa”. Siitä voidaan käyttää erilaisia sanontoja. Jotkut korostavat, että ihmisellä on valta ratkaista ja päättää, uskooko hän vai ei. Toiset puhuvat ihmisen ratkaisusta (baptistit, Decision-lehti, muut uudestikastajat, Nikolainen jne.). Ihmisen ratkaisu on ihmisteko, eikä silloin pelastus olisi yksinomaan armosta ja lahjana, vaan myös teoista. Toiset puhuvat siitä, että Jumala vaikuttaa uskon niissä, jotka sallivat Jumalan sen tehdä (Øivind Andersen, Uusi tie). Synteihinsä kuollut ihminen antaisi siis Jumalalle luvan uskon vaikuttamiseen. Apostolien teoissa lausutaan: ”Sen kuullessansa pakanat iloit-

sivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään.” (Apt. 13:48).

Julistaessamme evankeliumia jätämme uskon syntymisen Jumalan asiaksi. Me vain heitämme evankeliumin verkon kansojen mereen, ja verkko kokoaa kaloja sen mukaan kuin Jumala hyväksi näkee. Jumalan valtakunta on verrattava mieheen, joka löysi etsimättä, yllättäen peltoon kätkeytyn aarteen, tai kauppiaseen, joka etsi helmiä ja löysi sellaisen helmen, jota ei osannut etsiä eikä kysellä ja joka arvossa voitti kaikki muut helmet. Uskon syntyminen jää meille salaisuudeksi. Tiedämme, että Jumala vaikuttaa sen ja haluaa vaikuttaa sen kaikissa kuulijoissa. Mutta emme tiedä sitä, miksi evankeliumi synnyttää uskon toisissa, mutta ei kaikissa, vaikka kaikki ovat yhtä pahoja. Tiedämme kyllä, että syy epäuskoon on ihmisessä, mutta emme tiedä miksi toinen uskoo, vaikka ei ole epäuskoista parempi eikä hengellisempi.

Eräs yleinen lain ja evankeliumin sekoittamisen muoto

Kiinnittäisin vielä huomiotanne hyvin yleiseen lain ja evankeliumin sekoittamiseen. Julistetaan lakia ja osoitetaan kuulijoiden syntejä ja heti sen jälkeen kehoitetaan heitä elämään oikein.

Mitä vikaa tässä on? Se on lakimaisuutta, legalismia. On oikein julistaa lakia ja osoittaa sillä kuulijat syntiseksi. On oikein kehottaa elämään oikein. Vika on siinä, että nämä kaksi oikeata asiaa kytetään yhteen. Oikea elämä ei seuraa lain saarnasta. Tulisi

menetellä, kuten Paavali Roomalaiskirjeessä. Hän sanoo siinä: “Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi.” (Room. 12:1). Hän nojaa kehotuksensa Jumalan armoon. Siitä hän on puhunut kirjeessään paljon ja monipuolisesti ja nyt voi vain viitata siihen. On tarpeen, että tunnemme Jumalan armon ja siitä kiitollisena haluamme täyttää lakia, ei sitä varten, että sillä jotakin ansaitsisimme, vaan koska armo on synnyttänyt meissä rakkauden Jumalaa, hänen tahtoonsa ja lakiinsa, sekä lähimmäisiimme.

Lain kuorman alla oleva omatunto ei voi iloisin mielin toimia lain mukaan. Se on ensiksi vapautettava taakastaan anteeksiantamuksen sanalla. Niinhän Jeesuskin sanoi naiselle: “Mene äläkä enää syntiä tee.” Sanalla “mene” Jeesus päästi hänet vapaaksi kuolemanrangaistuksesta ja antoi hänelle hänen syntinsä anteeksi. Se oli hänelle voimana vastustaa kiusauksia. Nainen, joka oli saanut anteeksi, saattoi ajatella: “Kuinka minä, joka olen niin paljon saanut anteeksi, enää tekisin Armahtajaani vastaan. Kun toiset minua houkuttelevat syntiin, saan sanoa: Jeesus sanoi minulle: “Mene äläkä enää syntiä tee.” Hänen vapauttavaa sanaansa nyt seuraan enkä halua tulla sidotuksi viettelijöiden orjuuteen.

Olemme jo pyhässä kasteessa kuolleet Kristuksen kanssa laille ja saaneet siinä uuden Herran ja isännän, Kristuksen. Hänelle kuulumme. Hänelle myös saamme elää.

Markku Särelä,

Laki ja evankeliumi -seminaari Siitajamajalla 14.5.2011

Jo joutui armas aika

Luterilainen n:o 6/1961, s. 63,64.

Kesä on jälleen tullut. Kaikkialla maassamme jännittyneinä ajatellaan ja odotetaan kaikkea sitä, mitä kesä tuo mukanaan. Jotkut suunnittelevat matkaa ulkomaille, toiset aikovat mennä viettämään koko kesää tai ainakin loma-aikaansa kesähuvilallaan; suunnitellaan myös retkiä, laivamatkoja ja vierailuja maalle sukulaisten luo. Kesä on tullut! Se on Jumalan antama kallis lahja; se on aika, jolloin Jumalan hyvyys tulee ilmi monella erikoisella tavalla. Mutta miten on asianlaita? Muistetaankohan kesän aikana Jumalaa niinkään paljon kuin häntä muulloin muistetaan? Onkohan asia niin, että monet kesän aikana unohtavat Jumalan ja hänen hyvyytensä ja laiminlyövät hänen armovälineensä aivan tykkänään, koska on niin paljon harrastuksia, matkoja ja retkiä? Tällainen vaara on olemassa. Älä sinä, ystävä, tähän vaaraan lankea, vaan anna kesän muistuttaa sinua siitä, kuinka hyvä Jumala on ja anna sen johdattaa sinut hartaampaan ylistykseen ja kiitokseen

ja ahkerampaan armovälineiden käyttöön.

Tutussa suvivirressä on meille kaikille hyvää neuvoa siitä, miten meidän tulisi kesää käyttää. Suvivirren (virsi 557) toisessa säkeistössä veisataan:

*Taas niityt vihannoivat
Ja laiho laaksossa,
Puut metsän huminoivat
Taas lehtiverhossa.
Se meille muistuttaapi
Hyvyyttä Jumala,
Ihmeitä julistaapi
Se vuosi vuodelta.*

Vihreät niityt ja lehtiverhotut puut muistuttavat virrentekijää Jumalan hyvyydestä. Eikö niiden tulisi olla tällaisena muistutuksena meille kaikille. Jumala se on, joka on antanut meille puut, järvet ja auringon; Hän antaa sadetta ja suotuisan sään, että maa voi tuottaa hedelmää ja me näin saamme kaikki elämän tarpeet. Ja ajatelkaa kaikkea sitä, mitä Hän antaa meille

nautinnoksemme elämän tarpeiden lisäksi. Ajatelkaa sitä kauneutta luonnossa, josta voimme kesän aikana silmillämme nauttia. Ajatelkaa sitä, mitä voimme nauttia korvillamme — lintujen laulua, metsän huminaa ja aaltojen loiskahtelua. Ja ajatelkaa myös sitä, mitä voimme nauttia suullamme — monenlaisia vihanneksia, marjoja, hedelmiä jne. Kyllä on kesän aikana meillä paljon erikoisia muistutuksia Jumalan hyvyydestä. Jospa ne vain huomaisimme.

Virren kolmannessa säkeistössä veisataan:

*Taas linnut laulujansa
Visertää kauniisti;
Myös eikö Herran kansa
Luojaansa kiittäisi!
Mun sieluni, sä liitä
Myös äänes kuorohon
Ja armon Herraa kiitä,
Kun laupias hän on.*

Kuinka kauniisti tässä lintujen laulun esimerkin kautta meitä kehoitetaan Jumalaa kiittämään. Jospa linnut todella voisivat muistuttaa meitäkin siitä, että meillä on paljon syytä Jumalan kiittämiseen. Jospa vanhemmat tällä tavalla käyttäisivät lintujen lauluja opettaessaan lapsiansa Jumalaa kiittämään. Jospa perheet, sekä vanhemmat että lapset, kesäaikaanakin, olivatpa he kotona, matkalla tai kesämökkillään, usein yhdessä laulaisivat hengellisiä lauluja, veisaisivat virsiä ja näin kiittäisivät ja ylistäisivät Jumalaa hänen hyvydestään. Virren neljännessä säkeistössä veisataan:

*Oi Jeesus Kristus jalo
Ja kirkas paisteemme,
Sä, sydäntemme valo,
Ain asu luonamme.
Sun rakkautes liekki
Sytytä rintaamme,
Luo meihin uusi mieli,
Pois poista murheemme.*

Kesän aurinko on todella sopiva vertauskuva Jeesuksesta. Jeesus itse sanoi: "Minä olen maailman valkeus." (Joh 8:12). Jeesus on valkeus ja Hän voi poistaa pimeyden ihmisen sydäimestä ja sielusta, koska Hän, Jumalan Poika, on voittanut ne voimat, jotka saivat aikaan tämän pimeyden, synnin, kuoleman ja perkeleen. Hän täytti puolestamme Jumalan lain ja kärsi syntiemme rangaistuksen. Hän suoritti täyden lunastushinnan synneistämme ja vapahti meidät kuolemasta. Hän myös vapahti meidät perkeleen vallasta siten, että Hän voitti ja riisui hänet aseista. Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Kris-

tus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme." (Gal. 3:13). "Vapahattajamme Kristus Jeesus kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta." (2 Tim.1:10). Ja "Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot." (1 Joh. 3:8). Uskon ja kasteen kautta saa syntinen omaksensa tämän voiton ja pääsee valkeuteen. Jeesus sanoo: "Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus" (Joh. 8:12). Ja kun hänellä on Jeesus omanaan, hänellä on myös tosi elämä, koska valossa on elämä. Ilman aurinkoa ei mikään voisi elää täällä maan päällä. Näin on myös asia hengelliseen elämään nähden. Ilman Jeesusta ei ole hengellistä eikä iankaikkista elämää. Hän sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14: 6). Virressä rukoillaan: "Sä sydäntemme valo Ain asu luonamme." Jeesus asuu luonamme armovälineiden, Sanan ja sakramenttien, kautta. Jumala suokoon siis, että me kaikki käytämme näitä armovälineitä kesän aikaanakin. Kun menemme matkalle, kun olemme kesähuvilallamme, pitäkäämme huoli siitä, että Raamattu on mukana, ja pitäkäämme huoli myös siitä, että sitä käytetään. Pitäkäämme sekä yksityisiä että perhehartauksia joka päivä. Näin Jeesus, sydäntemme valo, voi asua luonamme, syyttää rakkauden liekin rintaamme, luoda meihin uuden mielen ja poistaa murheemme.

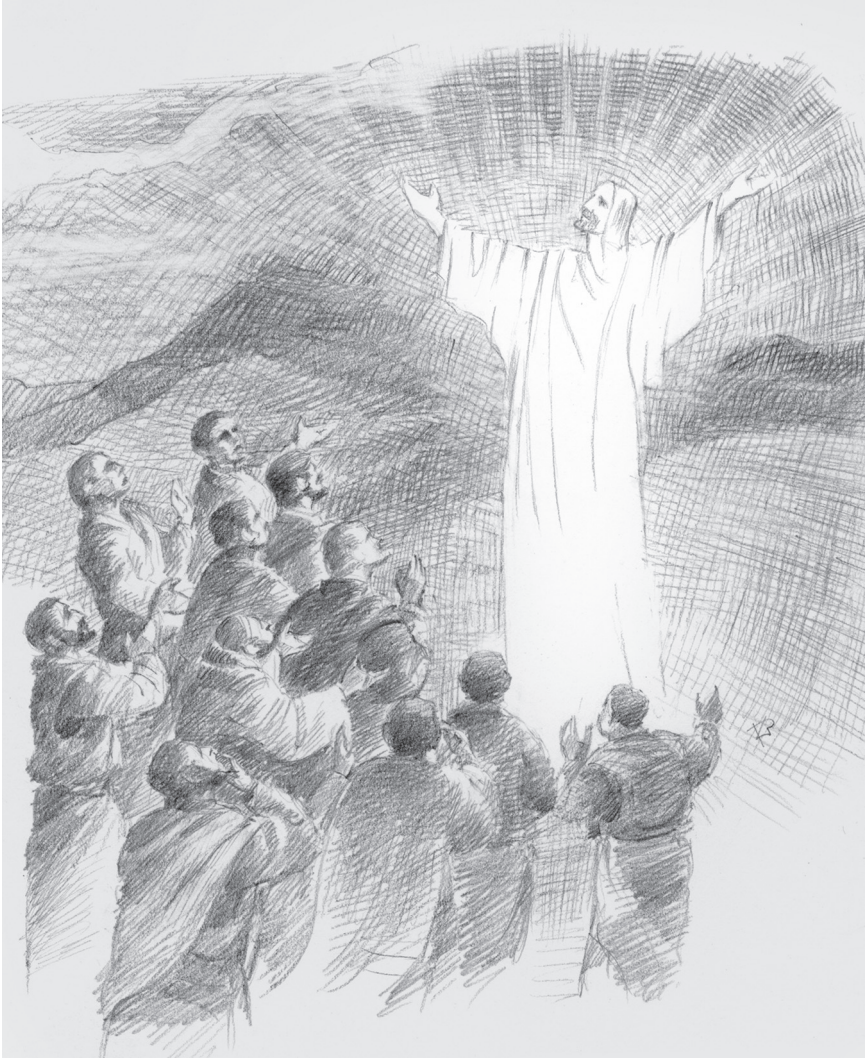
R. E.

Edellisessä kertomuksessani kirjoitin, oi Teofilus, kaikesta, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa, hamaan siihen päivään asti, jona hänet otettiin ylös, sittenkuin hän Pyhän Hengen kautta oli antanut käskynsä apostoleille, jotka hän oli valinnut, ja joille hän myös kärsimisensä jälkeen moninaisten epäämättömien todistusten kautta osoitti elävänsä, ilmestyen heille neljäkymmenen päivän aikana ja puhuen Jumalan valtakunnasta.

Ja kun hän oli yhdessä heidän kanssansa, käski hän heitä ja sanoi: "Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet. Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen."

Niin he ollessansa koolla kysyivät häneltä sanoen: "Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?" Hän sanoi heille: "Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka."

Kun hän oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään. Ja kun he katsoivat taivaalle hänen mennessään, niin katso, heidän tykönänsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa; ja nämä sanoivat: "Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän." Silloin he palasivat Jerusalemiin vuorelta, jota kutsutaan Öljymäeksi ja joka on lähellä Jerusalemiä, sapatinmatkan päässä. Ja kun he olivat tulleet kaupunkiin, menivät he siihen yläsaliin, jossa he tavallisesti oleskelivat: Pietari ja Johannes ja Jaakob ja Andreas, Filippus ja Tuomas, Bartolomeus ja

Matteus, Jaakob Alfeuksen poika ja Simon, kiivailija, ja Juudas Jaakobin poika. Nämä kaikki pysyivät yksimielisesti rukouksessa vaimojen kanssa ja Marian, Jeesuksen äidin, kanssa ja Jeesuksen veljien kanssa.

(Apt. 1: 1-14)

(Jer. 29:11)

“Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.”

Saarna STLK:n XLIII kirkkokunnankokouksen avajaisjumalan palveluksessa 28.5.2011, Siitamaaja, täydennetty 30.5.2011. Virret: 528:1-5; 395:1,3,4; 177 (sävel 76); 176; 170

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Tulevaisuus ja toivo ovat asioita, joita ihmiset etsivät. Niitä kaippaa jokainen yksityisessä elämässään. Seurakunta ja kirkko haluaa seistä sellaisella pohjalla, josta voidaan sanoa: meillä on tulevaisuus ja toivo.

Tulevaisuus ja toivo ovat kuitenkin asioita, joita ihminen ei voi itselleen ottaa. Tekstimme alkaa sanalla “minä”, joka viittaa Jumalaan. Hän ja vain hän voi antaa meille tulevaisuuden ja toivon. Jokainen elinpäivämme on merkitty hänen kirjaansa. Toivo viittaa tuleviin tapahtumiin ja usein iankaikkisen elämän varmaan toivoon. Puhumme siis asioista, jotka eivät ole omassa varassamme, vaan jotka tulevat Jumalalta.

Vaikka nämä kalliit asiat tulevat Jumalalta, ne koskettavat meitä. Ei hän, joka elää ja hallitsee iankaikkisesti, puhu tulevaisuudesta ja toivosta itseään varten, vaan meitä varten. Siksi tarkastelemme asiaa seuraavilta näkökannoilta: 1. Ketkä saavat tulevaisuuden ja toivon, 2. Mitä tulevaisuuden ja toivon omistaminen merkitsee hengelliseltä kannalta ja 3. Mitä tulevaisuuden ja toivon omistaminen merkitsee maalliselta kannalta.

1. Ketkä saavat tulevaisuuden ja toivon?

Tekstimme sanat ovat profeetta Jeremian kirjeestä, jonka hän lähetti pakkosiirtolaisuuteen joutuneille maanmiehilleen. Tarkemmin sanottuna kirje kirjoitettiin *“Pakkosiirtolaisten vanhimmille, mikä heitä vielä oli jäljellä, papeille ja profetoille sekä kaikelle kansalle, jotka Nebukadnessar oli siirtänyt Jerusalemissa pois Baabeliin.”*

Millaisesta joukosta oli siis kysymys? Heillä ei näyttänyt olevan mitään tulevaisuutta ja toivoa. Koti oli mennyt. Temppeleihin ei voinut kokoontua, ja se oli hävitetty. Tekstimme sanat “mikä heitä vielä oli jäljellä” viittaavat siihen, että joukko oli kovin vähäväkinen. Tuohon aikaan, sekä niihin, jotka olivat jääneet Jerusalemiin että niihin, jotka olivat pakkosiirtolaisuudessa, soveltuvat sanat: *“Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut.”* (Valit. 3:22)

Nämä asiat muistuttavat siitä, että Jumalan seurakunta elää täällä monenlaisen hävityksen keskellä. Juutalaisten onnettomuuden pahin osa oli Jumalan sanasta luopuminen. Kansan yleinen elämä oli kääntynyt käskyjen vastaiseksi. Jumalan sanan kuulemisen olivat monet hylänneet joko ulkonaisesti tai niin, että uskoivat vääriä ja sekoittavia oppeja. Moni profeetta Jeremian kirjeen saajista tunsu piston sydämessään sen tähden, että tiesi itse opissa tai elämässä hylänneensä Jumalan sanan.

Jumalan sana tulevaisuudesta ja toivosta tulee niille, jotka omasta puolestaan ovat kaikkensa menettäneet ja näkevät tämän tilansa Jumalan edessä. Niille, jotka ovat puhuneet vääriä asioita, rakastaneet tämän maailman hyvää enemmän kuin turvanneet Jumalan huolenpitoon, niille, jotka ovat kääntäneet korvansa kuulemaan tämän maa-

ilman oppeja, niille, joiden omatunto on haavoitettu kuudennen käskyn rikkomisen tähden, kuuluu vielä Jumalan sana ja laupeus. Armo ei ole loppunut. Tulevaisuus ja toivo ovat käsillä. Joka syntinsä tunnustaa ja turvaa Jumalan laupeuteen, saa armon.

Jumalan lupaus tulevaisuudesta ja toivosta kuuluivat joukolle, joka oli määrältään varsin vähäinen ainakin verrattuna tuolloisen ajan ihmisiin. Se muistuttaa siitä, että Jumalan seurakunta on piskuinen lauma. Näin Vapahtajakin sanoi: *“Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.”* (Luuk. 13:32) Asian toinen puoli on, että Jumalan armo, tulevaisuus ja toivo on tarkoitettu kaikille ihmisille. Siksi, kun mietit, koskevatko nuo asiat sinuakin, turvaa siihen, että Vapahtaja on maksanut koko maailman syntivelan. Sitä, kuinka moni muu siihen uskoo, ei sinun tarvitse murehtia. Kiinnitä sen sijaan huomiosi siihen, miten omistat tulevaisuuden ja toivon.

2. Mitä tulevaisuuden ja toivon omistaminen merkitsee hengelliseltä kannalta

Jumalan antama tulevaisuus ja toivo ovat aivan erilaisia asioita kuin tämän maailman aarteet. Vanhan liiton aikana tulevaisuus ja toivo liittyivät luvattuun Vapahtajaan. Hänessä oli luvattu syntien anteeksiantamus. Kun Jumala varjeli kansansa pakkosiirtolaisuudenkin aikana, hän varjeli sen kansan, jonka keskuuteen Vapahtaja oli syntyvä. Lupaus hänestä antoi rauhan sielulle tuolloin. Nyt tulevaisuuden ja toivon omistaminen merkitsee uskoa juuri tähän samaan Vapahtajaan eli syntien anteeksiantamukseen Kristuksen tähden. Olipa aika mikä tahansa, on tulevaisuuden ja toivon ydin Jumalan sanan kuuleminen ja uskominen.

Jeremian aikana oli aivan erityisen tärkeä kysymys, että oikea opetus voitiin erottaa väärästä. Kansaa kohdannut onnettomuus oli johtunut siitä, että he menneiden vuosisatojen aikana eivät olleet kuulleet Jumalan lähettämiä profeettoja. Pakkosiirtolaisuuden aikana oli monia, jotka ennustivat valhetta Jumalan nimessä. Millaista tämä valhe oli? Siihen sisältyi jumalattoman elämän hyväksymistä. Jotkut ennustivat Jumalan apua ajallisissa asioissa, vaikka Jumala ei ollut sellaista luvannut. Tämän väärän opetuksen seuraus oli huoleton ajatus: ei hätää mitään, kun vain eletään niin kuin muutkin ja nautitaan maailman hyvydestä. Tärkeä osa tulevaisuuden ja toivon omistamista oli torjua tuollainen opetus. Kysymys on samankaltaisesta asiasta kuin apostoli Paavali opettaa Roomalaiskirjeessä: *“Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmillä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.”* (Room. 16:17)

Toinen puoli tulevaisuuden ja toivon omistamista oli kuulla oikea Jumalan sana. Tuossa tilanteessa se merkitsi muun muassa sitä, että kansan piti odottaa, kunnes Jumalan asettama aika, 70 vuotta, oli kulunut. Sen jälkeen hän vapauttaisi kansansa. Tämä opettaa meille tärkeän asian. Meidän oikean toivomme kohde on iankaikkinen elämä. Emme tiedä aikoja emmekä hetkiä. Emme siis voi sanoa, että se koittaa jonkin tietyn vuosimäärän jälkeen. Jumalan sana valmistaa meidät toivossa kestäämään tämän ajan ahdistuksen. Se myös lohduttaa meitä: *“Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.”* (Room. 8:18)

Merkittävä osa tulevaisuuden ja toivon hengellistä omistamista on myös se, mitä käsillä olevien vaikeuksien syistä ajatellaan. Profeetta Jeremian kirjasta huomaamme, että ne hyvin paljon johtuivat siitä, että kansa ja sen johtajat olivat luopuneet Jumalan sanasta. Tämä oli tosiasia, joka piti varoituksen sanana sanoa. Jumalan lapset eivät kuitenkaan luule, että synti on vain jossain heidän ulkopuolellaan. Esimerkkinä tästä on pakkosiirtolaisuudessa olleen profeetta Danielin rukous: *“Oi Herra, sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi. Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois sinun käskyistäsi ja oikeuksistasi ... Minun Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu sinun nimiisi; sillä me annamme rukouksiemme langeta sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen.”* (Dan. 9:4,5,18)

Kun näet räikeitä syntejä ja niiden seurauksia – niin kuin runsain määrin on nähtävillä – älä rukoile niin kuin fariseus, joka kiitti siitä, ettei ollut niin kuin muut ihmiset. Tunnusta omat syntisi ja myös se, että lain mukaan olet rikkonut kaikki Jumalan käskyt. Turvaa Jumalan suureen laupeuteen. Niin kuin Daniel saat luottavasti omistaa syntien anteeksiantamuksen. Olet tullut jo pyhässä kasteessasi otetuksi hänen armoliittoonsa. Tulevaisuus ja toivo perustuvat juuri Jumalan armoon meitä kohtaan, ei meidän kuviteltuun erinomaisuuteemme. Siksi tulevaisuus ja toivo ovat jumalallisen varmoja asioita. Hän on ne meille luvannut.

3. Mitä tulevaisuuden ja toivon omistaminen merkitsee maalliselta kannalta

Profeetta Jeremian kirjeen saajat olivat myös maallisesti vaikeassa tilanteessa. He olivat vieraan vallan alaisina. Pakkosiirtolaisten taloudelliset olot olivat hyvin vaikeat. Päivästä toiseen hengissä pysyminen oli merkittävä huomion kohde ainakin onnettomuuden alkuvaiheissa. Mitä ohjeita maallista elämää varten he saivat?

Profeetan kirjeen ensimmäiset varsinaiset ohjeet koskevat juuri maallista elämää. Hän kirjoitti: *“Rakentakaa taloja ja asukaa niissä, istuttakaa puutarhoja ja syökää niiden hedelmiä. Ottakaa itsellenne vaimoja ja siittäkää poikia ja tyttäriä; ottakaa pojillenne vaimoja ja naittakaa tyttärensä, että he synnyttäisivät poikia ja tyttäriä. Lisääntykää siellä älkääkään vähentykö.”* (Jer. 29:5,6) Tuolla vaikeissa oloissa kansa sai kehotuksen jatkaa tavallista elämänmenoa sikäli kuin mahdollista. Koti, ravinnon hankkiminen, avioliitto ja jälkeläisten saaminen olivat noissakin oloissa asioita, joihin Jumala antoi siunauksensa.

Tämä opetus on tärkeää tänäkin päivänä. Näemme hengellisten ja maallisten vaikeuksien voimistumista. Koemme välistä raskaastikin, että Jumalan antama ajallinen siunaus toteutuu täällä synnin ja vaivan keskellä. Nämäkään asiat eivät vähennä sitä, että tavallinen elämä avioliittoineen ja jälkeläisten saamisineen on Jumalan siunausta. Edelleen on voimassa Jumalan sana: *“Joka vaimon löysi, se onnen löysi, sai Herralta mielisuosion.”* (Sananl. 18:22) ja *“Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti.”* (Ps. 127:3)

Toinen pakkosiirtolaisten saama ohje oli: *“Harrastakaa sen kaupungin menestystä, johon minä olen teidät siirtänyt, ja rukoilkaa sen puolesta Herraa, sillä sen menestys on teidän menestyksenne.”* Nopeasti ajatellen tämä kuulostaa järjettömältä kehotukselta. Se kaupunki, johon juutalaiset oli siirretty, oli vihollisvaltion ja alistajan kaupunki. Mitä kehotus rukoilla sen puolesta kertoo? Jumalan lapsi ja seurakunta eivät ole yhteiskunnassa kapinallisia. Jumala on säättänyt esivallan järjestyksen ylläpitäjäksi. Se, että voidaan elää rauhallista ja hiljaista elämää, koituu Jumalan lasten hyväksi. Siitä muistuttaa myös apostoli Paavalin opetus: *“Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalaisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.”* (1 Tim. 2:4)

Kun rukoilemme esivallan ja maallisen elämän puolesta, rukoilemme sitä, että esivallan viranhaltijat ja muut kansalaiset turvaisivat Kristuksen armoon. Rukoilemme siunausta esivallan viranhoidolle, että Jumalan säättämät elämäjärjestykset voisivat säilyä. Emme rukoile menestystä väärille hankkeille ja jumalattomuudelle, niin kuin uskolliset pakkosiirtolaisetkaan eivät suostuneet palvomaan hallitsijan patsasta.

4. Johtopäätöksiä

Tämä uskon tie on maallisessa mielessä vaivan tie. Pakkosiirtolaisuus kesti 70 vuotta. Se merkitsee, että vain harva sinne kotimaastaan lähtenyt palasi takaisin. Myös moni pakkosiirtolaisuudessa syntynyt kuoli siellä. Kuitenkin kaikilla, jotka uskoivat Jumalan sanan, oli tulevaisuus ja toivo. Nämä asiat muistuttavat siitä osastamme, että omistamme tulevaisuuden ja toivon vaivan keskellä. Näin teki myös toinen suuri profeetta, Jesaja: *“Minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin heimolta, ja panen toivoni häneen.”* (Jes. 8:17) Lutherin mukaan juuri tässä toivon panemisessa Herraan silloin, kun apu ei ole nähtävillä, on epäuskon ja uskon ero sekä kristillisen opin summa. Luther opetti: *“Jumalattomat eivät halua uskoa, he haluavat nähdä. Tästä syystä he halveksivat uskonoppia ja etsivät lihan käsivartta. Niinpä nämä kaksi sanaa: “Odotan Herraa” sisältävät koko kristillisen opin, joka ei koostu tuntemisesta vaan toivomisesta.”* (SL 6,78)

Miten elämme siis Jumalan antaman tulevaisuuden ja toivon varassa? Miten voimme tehdä niin kukin yksityisenä kristittyinä ja me yhdessä kirkkona? Jumalan sanan ohjeet ovat selvät. Pitäkää kiinni Jumalan sanasta. Tunnustakaa syntinne. Uskokaa siihen, että Jumalan armo ja lapeus Kristuksen tähden vielä ovat voimassa. Torjukaa väärät opit ja opettajat. Toimikaa maallisessa kutsumuksessa oikein. Pitäkää avioliitto ja jälkeläisten saaminen suurena Jumalan lahjana luottaen siihen, että Jumalan kunnia näkyy myös siinä, että hän siunauksen kodille, perheelle ja nousevalle polvelle. Jumalan siunauksen varassa voimme omistaa turvan kaikkina tulevina päivinä ja jokaisena niistä varman toivon iankaikkisesta elämästä siihen asti, kun toivomme täyttyy ja usko vaihtuu näkemiseksi. Amen.

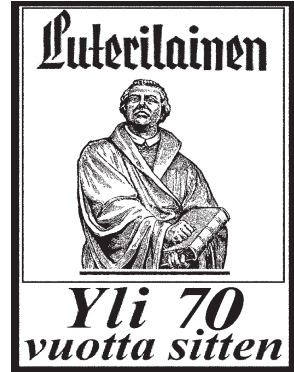
Kimmo Närhi

Miksi uskolliset luterilaiset eivät osallistu toisoppisten kirkkojen tai niissä toimivien yhdistysten tilaisuuksiin?

jatkoa viime numerosta

Koska meidän joukostamme aikojen kuluessa poislangenneiden yhtenä kompastuksena on ollut liittyminen tavalla tai toisella Evankeliumiyhdistyksen toimintaan, on meidän vielä erityisesti kiinnitettävä tähän huomiotamme. Eräs tällainen poislangennut sanoi erotessaan, että hän ei välitä kirkon virallisesta toiminnasta, mutta liittyy rukoushuoneen toimintaan. Osoitimme hänelle, että Evankeliumiyhdistys ei ole kirkko, vaan sinne käy tie siten, että ensin tunnustaudutaan juuri viralliseen kirkkoon ja vasta sen jälkeen pääsemme “evankeelisten” piiriin. Niin kävi myöskin tuolle poislangenneelle.

Onkin suuri erehdys luulla, että liittyminen “evankeelisten” toimintaan on jokin erillinen asia. Moni “evankeelinen” itsekin luulee oman suuntansa toimintaa hyvin erilliseksi – ja aivan kuin “eri-kirkolliseksi”. Onhan siinä tosin kyseessä Yhdistyksen “omat” papit ja saarnaajat, erityinen kokouspaikka, oma lähetystyö jne. Mutta ensinnäkin Yhdistys myös tunnustautuu itse kirkon viralliseen toimintaan: “evankeelisten” pappeja ovat myös “paikkakunnan omat papit”, kokouspaikkana on myös kirkkorakennus ja yhteisiä siinä pidetyt jumalanpalvelukset. Kaikki säännöllinen saarnatoimi ja sakramenttien käyttö on kir-

Luterilainen 3-4/1935

kon hallussa. Yhdistys suhtautuu tunnustavasti myös toiseen kirkolliseen lähetystoimintaan. Se pitäätyy kirkon työhön silloinkin, kun se toimii myös “epäevankeelisenä” (rov. Engström Sanansaattajassa 1922 s. 132). Tämä ei ole mikään yksityinen “vähemmän onnistunut lausunto”, vaan se kuuluu ehdottomana osana “evankeelisten” kirkollisuuteen. Se on ehkä voimalisimmin lausuttu siinä puheessa, jolla piispa Gummerus-vainaja vihki uusitun Luther-kirkon (ent. Fredrikinkadun rukoushuoneen) tarkoitukseensa ja joka kokonaisuudessaan julkaistiin Sanansaattajassa (1931 s. 257-262). Hän sanoi mm. “*Se julistus, jonka paikkana tämä rakennus on ollut ja edelleen oleva, on hengen yhteydessä Suomen evankeelis-luterilaisen kansankirkon elämän kanssa. - - Se (julistus) on kiitollisuuden velassa kaikelle sille työlle, minkä virallisesti järjestäytyneet kirkko aikojen kuluessa on suorittanut - -*” (kursiv. meidän). Evankeliumiyhdistyksessä kyllä hyvin tiedetään, että “virallisesti järjestäytyneet kirkko” on “aikojen kuluessa” ja jatkuvasti edustanut työssään monen-

kirjavia väärää oppia ja sillä saastuttanut Jumalan nimeä. Voidaanko enää kovemmin sitoa “evankeelista” toimintaa kaikkeen kirkolliseen työhön – siihenkin, joka on ollut epäevankeelista! Kaikki evankeelinen toiminta, sen juhlat ja puhetilaisuudet kantavat kaikki *tätä* kirkollista leimaa. Mutta vielä lisäksi joutuu Evankeliumiyhdistys osallistumaan siihenkin virallisen kirkon toimintaan, jonka kautta kirkko tunnustautuu esim. ei-luterilaiseen Englannin valtiokirkkoon. Ja toiselta puolel on Evankeliumiyhdistys jyrkästi vastustanut meidän kirkkomme toimintaa kansankirkosta erillisenä. Näin joutuu se, joka osallistuu “evankeelisten” tilaisuuksiin, samalla tunnustautumaan koko virallisen kirkon toimintaan, vieläpä nimellisestikin ei-luterilaiseen toimintaan, ja olemaan mukana siellä, jossa meidän kirkollinen toiminta kielletään. Kuka uskollinen jäsenemme rohkenisi tai voisi tällaiseen tietoisesti osallistua? Sitä ei ole kieltämässä mikään ihmiskäskey, vaan Jumalan sana.

Samalla kun kristitty osallistumalla sekaoppisten tilaisuuksiin joutuu näin tunnustautumaan heidän toimintaansa ja kieltämään uskollisten vakavan ja selvän totuuden tunnustuksen, niin hän myös antautuu alttiiksi vastustajien vaikutukselle. Tuo mukanaolo toisoppisten tilaisuuksissa ei siis ole vain ulkonaista näyttäytymistä tai muodollista laatua. Eihän kristitty saa näytellä toista kuin mitä sydän vakaavuudella omistaa ja totuutena tunnustaa. Pohjimmiltaan onkin tässä kysymys uskollisuudesta tai uskottomuudesta sydämessä. Siihen sattuu myös vastustajiemme nuolet – sisälsivätpä ne sitten suoranaista väärää oppia tai “suloisia sanoja ja kaunista puhetta”, joilla petetään “vilpittömäin sydämet”, Rm 16:18. Ja näin juuri tapahtuu. Pidetään esim. “evankeelinen saarna” ja sen kautta sidotaan sydän sellaiseen toimintaan, jossa on kuultava “epäevankeelistakin” ja elettävä kirkkolisesta rauhassa selvien ei-luterilaisten ja väärin oppien kanssa. Tällainen opillinen väljyys hivelee “luonnollisen

ihmisen” toivomuksia ja sydämen kylmettymistä Jumalan sanan totuutta tahdotaan peitellä sillä, että siellä sentään julistettiin “evankeliumia”. Näin on “vilpittömäin” sydän helposti ansassa. Tällä tavoin myös erilaiset lahkot valtaavat kannattajia. Kun sydän ensin näin varovasti on taivutettu pois totuuden ehdottomuudesta, niin viedään täten voitettu myös kaikkeen muuhunkin toimintaan mukaan.

Kuten synti ajatuksena ja yksinäisydessäkin tehtynä on kielletty, niin on myös jo halu osallistua opilliseen sekavuuteen arvosteltava samojen eli ensimmäisen taulun käskyjen mukaan kuin itse mukanaolo siinä. Kuta elävämpi tämä halu on, sitä vastenmielisemmäksi tulee jo sydämessä oman – vain puhtaan opin tunnustukseen sidotun seurakunnan toiminta. Ja jos tuo halu ei enää ole vain kiusausta, vaan myöntyvää mieltymystä opilliseen tinkimiseen, niin ratkaisu on jo tapahtunut.

Tässä yhteydessä on myös mainittava Suomen Yleisradion välittämät tilaisuudet aamuhartauksia myöten. Vaikka niissä pyritäänkin suurempaan yleisyyteen, niin niistä puuttuu Jumalan sanan suolan koko terävyys. Ne eivät ole erillisiä vaan edustavat valtiokirkon hengellisyyttä eivätkä ole opillisesti taattuina. Ja sellaisina ne saattavat myös heikentää yksinkertaisten suh- tautumista opillisesti sekavaan kirkkoon. Niitä kuuntelemalla joudutaan suorastaan valtiokirkon sielunhoidon alaisiksi. Ovatko ne silloin myös uskollisten luterilaisten kristittyjen tilaisuuksia? Eivät ole – yhtä vähän kuin muukaan kirkollinen toiminta – vain sillä eroituksella, että radiossa

saattaa osallistua valtiokirkon toimintaan toisia sen kautta heikentämättä.

Kristityt voivat joskus tutkivassa mielessä käydä kuulemassa toiskirkkoisten esityksiä, mutta siinäkin on ol- tava varovaisia, samoin kuin heidän lehtiään luettaessakin. Tällaista ei kuitenkaan pidä tehdä turhasta uteliaisuudesta, vaan todellakin vain silloin, kun se on tosi tarpeen vaatimaa tai velvollisuus, jotta voisi oikeilla perusteilla kumota vastaansanojain väitteet.

Jumalan sanaan sidottu kristitty ei voi leikkiä opin asioissa. Opillinen ero toisista on Lutherinkin sanoja käyttääksemme raskasta, mutta se on jumalallinen velvoitus. Jumala kyllä tietää, ettei hän turhia käske. Juuri meille, jotka olemme puhtaan opin perusteella kokoontuneet seurakunniksi ja kirkoksi, kuuluu tämä Raamatun kehoitus: “älkäämme jättäkö omaa seurakuntakokoustamme, niin kuin muutamien on tapana - - -”, Hepr. 10:25. Ja toiselta puolen on vakavana varoituk- sena muistettava sitä sanaa, jonka apostoli lausuu sen johdosta, että joku eroaa oikein opettavasta seurakunnasta. Hän sanoo: “Meistä he ovat läheneet, mutta meikäläisiä he eivät olleet; sillä jos olisivat olleet meikäläisiä, niin he olisivat pysyneet meidän kanssamme: mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole meikäläisiä”, 1 Joh. 2:19.

Auttakoon totuuden ja armon Jumala meitä pysymään hänen tahtonsa tiellä uskollisina. Kerran on se, mikä nyt on raskasta, poistuva ja saamme iankaikkisen levon ja ilon. Siinä toivossa kestämmme tyytyen kaidalla tiellä.

A.A.U.W.

Jumalan tuuli

*Kävi humaus taivaasta
todellinen Jumalan tuulispää
Henki antoi sanattomille sanat
Oppimattomat saivat viisauden
Maan hiljaiset todistivat rohkeasti
Ylös nousseen ihmeestä
elävästä Jumalasta ja
pelastavasta armosta
Eivät he voineet vaieta
eivätkä jäädä paikoilleen
Pyhän tuulen puhaltaessa*

*Vieläkin puhallat meihin Henkesi
täytät uskon purjeet tuulellasi
Annat sen virkistää ja vauhdittaa
ja viedä meitä kohti uutta maata*

Nimim. Pisara

Jumalan voima

Sen tähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme - sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää. Ef. 1:15-23

Rakkaat ystävät Kristuksessa, yhdeksännessätoista jakeessa Paavali sanoo hyvin monin eri tavoin, että se ihmeellinen jumalallinen voima, jolla Jeesus Kristus nostettiin kuolleista (v. 20), on sama voima, joka vaikuttaa kirkossa Sanan ja pyhän ehtoollisen kautta. Ajatelkaa sitä, voima jolla Jumala herätti kuolleista Jeesuksen, meidän Herramme, jonka ylösnousemusta me juhlimme tänään, TÄMÄ voima vaikuttaa elämässasi ja mielessäsi. Ihmisjärki ei voi käsittää, nähdä tai ymmärtää tätä voimaa, sillä se on meidän aisteiltamme piilossa. Pikemminkin näemme omalta osaltamme vain heikkouksia, ja Jumalan osalta näennäisesti nöyriä ja vaatimattomia keinoja. Ihmisjärjelle Jumalan Sana ja sakramentit ja jopa kirkko näyttävät nöyriältä, eikä niillä olisi voimaa. Ei ole ihme, että Paavali pitää ristiä ja Jumalan viisautta hullutuksena epäuskaisen maailman silmissä. Silti tähän Jumalan voimaan uskotaan, otetaan omaksi ja koetaan uskon kautta, jonka Jumala antaa voimansa kautta evankeliumissa.

Mikä on tämä Jumalan voima, joka herätti Jeesuksen Kristuksen kuolleista? Miten siitä on apua meille? Ja mistä tämä voima löydetään? Miten me voimme tulla tuntemaan sen jokapäiväisessä elämässämme?

Jumalan voima meidän pelastukseksemme

Ensiksi se on voima, joka menee kaiken inhimillisen käsityskyvyn ohitse. Paavali ei kuvaa sitä monin erilaisin sanoin. Normaalisti kun me ajattelemme voimaa, me

ajattelemme aurinkoenergiaa, tuulivoimaa, atomivoimaa, sähköä, jne. Nämä eivät ole mitään verrattuna Jumalan voimaan! Kun me ajattelemme Jumalan voimaa, me ajattelemme miten hän yksinkertaisesti puhui ja sanallaan loi kaiken. Jumalan voima näkyi myös ihmeissä, jotka Jeesus teki. Hän paransi sairaat ja jopa herätti kuolleita.

Silti kuvitelkaa mikä voima vaikuttaa, jolla Jumala lähetti Poikansa, joka otti ihmislihan ja veren ja tuli ihmiseksi. Ajatelkaa mikä Jumalan voima vaikutti, kun Jeesus, toimien maan ja taivaan välillä, kantoi kaikkien ihmisten synnit, kaikkina aikoina. Golgatalla, »... meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut» (Jes. 53:4, 5). Jumalan voima oli niin suuri, että sen nojalla Luoja (Jeesus) tuli kaikkien luotujensa (ihmisten) sijaiseksi ja maistoi Jumalan vihan ja kuoleman kaikkien edestä.

Meidän tekstimme nyt puhuu Jumalan voimasta, joka on meidän puolellamme, ei vastaan! Inhimillisten silmien ja ymmärryksen mukaan varmasti vaikutti siltä, että ristillä Jumalan voima oli täydellisesti meitä vastaan meidän syntiemme takia ja jopa Jeesusta vastaan, joka kantoi meidän syntimme. Mutta meidän syntiemme sovitus Kristuksen kuoleman kautta tyydytti täysin lain vaatimukset. Jumala purki vihansa meitä kohtaan kohdistamalla kaiken vihansa voiman Jeesukseen. Mutta se, että Jumala voimassaan salli Jumalan pojan kärsiä meidän sijastamme, tarkoitti, että Jumala ja koko ihmiskunta, kaikenikäiset ihmiset, kaikista kansoista, **KAIKKI** ihmiset ovat sovitettuja Jumalalle.

Jumala näki hyväksi käyttää voimaansa niin, että hän herätti Jeesuksen kuolleista. Paavali ei anna meille mitään yksityiskohtaisia kuvauksia tästä Jumalan voimasta. Meille yksinkertaisesti kerrotaan, että Hän on meidän puolellamme, ei meitä vastaan. Se on voima niille, jotka uskovat. Meidän ei tule kohdistaa huomiotamme tähän voimaan, kuten jotkut tekevät. Monet yrittävät tähyillä sisälle Jumalan kätettyihin asioihin, jotkut ovat huolestuneempia voimasta, kuin siitä mitä varten voima on. Me näemme tämän läpi koko Raamatun sivujen; me näemme tämän nykyään missä vain väärässä uskonnossa, erityisesti niissä, jotka juuttuvat karismaattisiin lahjoihin, uusiin ilmestyksiin jne. Paavali ei haluaisi meidän keskittyvän voimaan, mutta pikemminkin siihen, mitä varten Jumalan voima on. Se on meitä varten, se vaikuttaa kirkossa, se on täysi Jumalan voima, jonka tarkoitusta ei ymmärretä, vaan uskotaan ja otetaan omaksi evankeliumin kautta, jota Paavali kuvailee, »Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi» (Room. 1:16).

Jumalan voima sanassa ja sakramenteissa

Tekstimme yhteydessä me selvästi ymmärrämme, että Sana on keskipisteenä. Jumala on päättänyt toimia ihmisen kanssa välikappaleiden kautta. Jumala soveltaa suurta valtaansa, joka ylittää mitä voimme kuvitella, se on suurempi kuin kaikki voiman muodot, jotka tiedämme. Jumala on liittänyt voimansa nimeensä ja Saanaansa. Jumala toimii armon välikappaleiden kautta, sanansa ja pyhän ehtoollisen kautta, Hänen voimansa pelastaa meidät synnistä, auttaa meitä jokaisessa tarpeessamme, muuttaa ja pyhittää elämämme, ja lopulta kun kuolemme, tuo meidät tästä maailmasta luokseen.

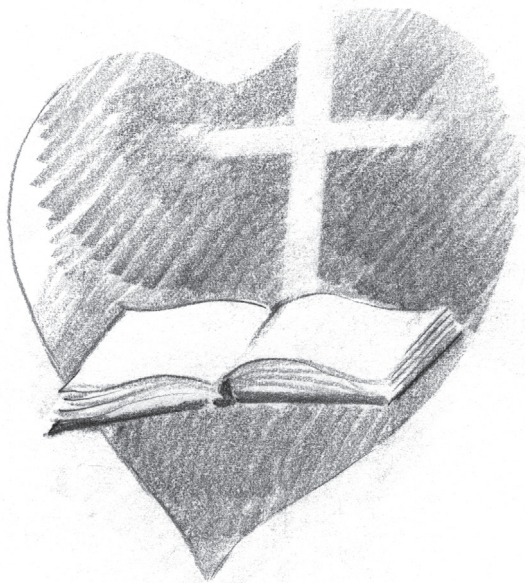
Paavali kertoo meille tekstissämme, että sama voima, joka vaikutti Jeesuksen kuolleista heräämisessä, on meille voima kirkossamme. Ajatelkaa kauheaa eksytystä, minkä ihminen tuo itselleen, kun hän jatkuvasti pysyy pois kaikesta, mitä Jumala tekee ja saa aikaan kirkossa. Tietenkään kyseessä ei ole pelkästään »kirkossa käynti» sunnuntaisin, pikemminkin että olemme kirkko päivittäin ja viikoittain, toisin sanoen koko päivän ja päivittäin. Pyhän kasteen kautta me yhdistyimme Kristukseen, ja uskon hedelmät ja hänen ylösnousemuksensa annettiin meille kasteessamme.

Paavali muistuttaa kolossalaiskirjeen luvussa 3, että tämä Jumalan voima, joka toimii Sanan ja pyhän ehtoollisen kautta ja joka herätti Jeesuksen kuolleista, on herättänyt myös meidät Kristuksen kanssa. »Jakeet 1-10 esittävät, mitä on kuvailtu kristityn asemaksi ja tilaksi. Tämä kuvaa meidän asemaamme Kristuksessa: Me olemme kuolleet (3); meidät on herätetty Kristuksen kanssa (1); meidät on herätetty Kristuksen kanssa taivaassa »kätetty Kristuksen kanssa», (3); me »olemme riisuneet pois vanhan ihmisen» (9); ja me olemme, »pukeutuneet uuteen» (10)».

Jumalan voima oikean vaelluksen perustana

Tämä Jumalan voima, joka herätti Jeesuksen kuolleista, vaikuttaa kirkossa, antaa myös meille Kristuksen ruumiin jäsenille voimaa kuolettaa vanhaa ihmistämme ja vapaudumme asioista, jotka kuvasivat meidän vanhaa uudestisyntymätöntä itseämme (Kol. 3: 8). Lyhyesti sanottuna meitä pyydetään tukeutumaan päivittäisessä elämässä Jumalan armon kautta Kristukseen (Room. 6:1-13). Tehkäämme niin, että liitymme Paavalin seuraan, ja kaikkien »todistajien suureen pilveen», niiden, jotka ovat eläneet meitä ennen. He eivät katsoneet mikä Jumalan voima on, mutta pikemminkin he katsoivat mitä varten se on. Se on »hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme - sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan». Tämä voima on sitä varten, että meistä tulee ylösnousseen Kristuksen ja hänen ruumiinsa, kirkon, jäseniä.» Hänessä on elämä! Hänessä meidät herätetään »samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman» (Room. 6:4). Hänessä meillä on iankaikkinen elämä. Huolimatta vaikeuksistamme, heikkouksistamme ja synneistämme, Jumalan voiman kautta »me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut» (Room. 8:37).

‘Vaikka te olette heikot ja voimattomat, synnin kiusaamat, maailman vainoamat, saatanan seuloimat ja kaikkien harhahenkien ahdistamat, älkää heittäkö pois uskallustanne Jumalan väkevään armoon. Tämä uskonne, joka näyttää mieles-tänne kiusauksen aikoina heikolta ja mitättömältä, on teissä itse Jumalan, kaikkivaltiaan väkevän voiman vaikuttama evankeliumin kautta. Toivon ja rukoilen, hän haluaa sanoa, että vakaasti uskoisitte ja pitäisitte täytenä totena heikkoudessan-nekin tämän Jumalan väkevän voiman.’

Jumalan voima turvana ahdistuksissa

Kehottaen meitä kaikissa kiusauksissa ja vaivoissa turvautumaan uskal-luksella Jumalan väkevään voimaan apostoli neuvoo tässä meitä kohottamaan katsemme uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen Kristukseen, joka kärsi ristin hamaan veriseen kuolemaansa saakka, mutta istuu nyt kuitenkin Jumalan oikealla puolella kaikkien Herrana.

On kuin apostoli sanoisi: Te olette vielä maailmassa, te synnin rasittamat ja saatanan kiusaamat, lain uhkaamat ja kuoleman kauhistamat ja myös ulkonaisten puutteiden, köyhyyden ja sairauksien raskauttamat, maailman pilkkaamat ja vainoamat. Siksi teidän on usein työläs uskoa, että itse kaikkivaltias, väkevä Ju-mala on teidän puolellanne ja että hänen väkevyytensä voima pelastaa teidät näis-tä kaikista ja vie teidät iankaikkiseen kirkkauteen, iloon, riemuun ja autuuteen.

Katsokaa nyt Kristusta, edellä juoksijaamme! Katsokaa, hänkin oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin, joskin ilman syntiä, häntäkin halveksittiin, hänkin sai osakseen ristin ja pilkan! »Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava», Jes. 53:3. Häntä eivät ahdistaneet vain meidän syntimme, sinun ja minun, vaan koko maailman synnit, niin että hän hikoili verta suuressa tuskassaan ja huusi ristinkuoleman hirmuisessa kamppailussa: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!» »Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois, mutta kuka hänen polvikunnastaan sitä ajatteli?», Jes. 53:8. Sillä »tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt», ja päästänyt kuoleman kiviusta, (Ap.t. 2:32, 24), asettanut oikealle puolelleen taivaissa, antanut hänelle nimen kaikkia muita korkeamman ja on asettanut hänet kaikkien, ylimpien enkeleittenkin, Herraksi »korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä

mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkojensa alle».

Apostoli neuvoo meitäkin luottamaan voittoisaan Herraamme, kun meitä vaivaa heikkous, synty rasittaa, maailma vainoaa, saatana väijyy ja kuolema kauhistaa. Sillä vaikka me emme nyt tunne itsessämme Jumalan väkevää voimaa, päinvastoin vain sulaa heikkoutta, syntiä, murhetta, kipua ja vaivaa, hänen väkevä voimansa on meissäkin vielä ihmeellisesti tuleva ilmi, samoin kuin se on herättänyt Kristuksen kuolleista ja korottanut korkeimpaan taivaaseen. Sillä »varma on tämä sana jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita», 2 Tim. 2:11, 12. »Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa», Room. 6:5.

Kristus on siis elävä esikuva, kuvastin, jossa voimme nähdä Jumalan väkevän voiman, joka meissä uskovissa on vielä kätkeyty ristiin ja heikkouteen. Meidän on siis valppaasti uskon silmin katsottava Kristusta vahvistaaksemme itseämme vanhurskauden, kirkkauden ja autuuden toivossa. Tosin me olemme täällä vielä kuoleman vallassa, mutta Kristus on Jumalan voimasta herätetty kuolleista ja korotettu elämän Herraksi. Me matelemme synnin kuorman alla ja taistelemme täällä kaikenlaisessa kurjuudessa, mutta hänet on korotettu Isän oikealle puolelle, taivaan ja maan korkeimmaksi hallitsijaksi ja kaikkien vihollistemme väkeväksi voittajaksi. Meitä halveksitaan ja pilkataan, mutta hänellä on siellä nimi, jota kaikki enkelit ja ihmiset kumartaen kunnioittavat, mutta jota jumalattomat ja perkeleetkin vavisten pelkäävät. Me olemme täällä monella tavoin puutteenalaisia, mutta hänet Isä on pannut kaikkien lahjojen ja taivaallisten aarteiden haltijaksi.

Jumalan voiman varassa pääsemme perille

Niin kuin Kristus on todellisesti voittanut synnin, hän voittaa myös kuoleman. Kun näet kuolema on läsnä sinua rutistamassa ja kuristamassa, Kristus on paikalla ja sanoo sinulle: Älä pelkää äläkä kauhistu, kuolema ei voi vahingoittaa sinua. Ja vaikka se kohta tekeekin sinusta lopun, se on kuin uneen vaipumista. Kestä urhoollisena vähän aikaa, muutaman hetkisen jälkeen kaikki on jo ohi. Kuolema tuntuu tosin kauhean katkeralta, mutta se ei voi sinua tuhota eikä saada saaliikseen, sillä Kristus on riistänyt siltä voiman, murtanut sen miekan ja tylsyttänyt sen otan. Hän on polkenut jalkoihinsa kuoleman. (Luther)

Siksi sanon: Vaikka synty ja kuolema ahdistavat meitä, uskomme voittaa ne, sillä sydämemme sisimmässä on kuitenkin salattu voima syntiä vastaan, urhoollinen mieli kuolemaa ja kaikkea kärsimystä vastustamaan. Sillä Kristus istuu voiman valtaistuimella, hän täyttää työnsä, taistelee syntiä ja kuolemaa vastaan hänen valtakuntansa täyttymykseen, siis viimeiseen päivään saakka». »Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herraamme Jeesuksen Kristuksen kautta!» (1 Kor. 15:57).

Edward Brockwell

(Matt 18:1-11)

Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sentähden, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.

Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut. Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.

Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy kyllä tulla; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee! Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se pois ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsi-puolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen. Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tuleen.

Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa. Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut.

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2011..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virttoja (G. A. Aho)	20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokysymys (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther).....	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 —Kehitysoopin kulissit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhän testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskeniemi)	10,00
LUTERILAINEN lehti , vuosikerta.....	25,00
irtonumero	2,50

Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessa erityisesti hänen kirjastaan *Laki ja evankeliumi*. Hän on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, "Lutherin oppilas", kuten hän itse sanoo. Kirjan lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Kirja ohjaa lukijansa selvyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. **20,-**

Tri C.F. W. Waltherin kirja *Kirkko ja virka* käsittelee perusteellisesti kysymyksiä, mikä on kirkko, mikä on virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituun ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä katolisen kirkon kanssa? **18,50**

Kirjassa *Oikea näkyvä kirkko* Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana. **17,-**

Tri C.F. W. Waltherin *Paikallisseurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädylisesti ja järjestyksessä. **17,-**

Tieni johdatta taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjassen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta Markku Säreälän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta.

Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Säreälä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirikko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa *Luther* vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Säreälä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Säreälän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenvedo siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Aikuisten raamattuleiri 5. – 10.7.2011*Leirin aihe:**Kristus meidän vanhurskaudemme***Tiistai 5.7.** (Päivän vetäjä MS)

12.00 Saapuminen ja lounas

13.30–13.50 Alkuhartaus, Ef. 2:14,15. MS

15.00–15.45 Virsiä jumalattoman vanhurskauttamisesta, KN.

16.00 – 16.30 Lastentunti. Ohjaajat.

16.00 – 16.45 Nuorten tunti. Perisynti, MB.

17.30 Ruokailu

18.15–19.00 Siionin Kanteleen lauluja, alun perin saksalaisia VH.

19.10 Iltahartaus. Ef. 2:1. VH.

19.30 Oppituntisarja vanhurskauttamisesta: Syntinen ei omin voimin voi tulla vanhurskaaksi. MS.

20.30 Keskustelua toiminnasta ja julkaisuista. MS

Keskiviikko 6.7. (Päivän vetäjä KN)

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Yksin Kristuksen tähden. Apt. 13:37-39, EB.

9.30–10.15 Virsiä teemasta “Syntisen ilo armosta” VH.

10.30–11.15 Oppituntisarja vanhurskauttamisesta:

Vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksiantamus. KN.

11.30–12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30–12.15 Nuorten tunti, Kristuksen sikiäminen ja syntymä vanhurskaudemme kannalta MB.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Retki (Säävaraus).

19.00–19.20 Iltahartaus. Yksin uskosta. 2 Kor. 5:19. KN.

19.20–20.00 Siionin Kanteleen lauluja, alun perin ruotsalaisia. KN.

20.30 Keskustelua toiminnasta ja julkaisuista. KN

Torstai 8.7. (Päivän vetäjä EB)

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Yksin sanasta. Hebr. 1:3, VH.

9.30 – 10.15 Virsiä teemasta “Jumalan armo katuvan turvana”, MB.

10.30 – 11.15 Oppituntisarja vanhurskauttamisesta: Yleinen ja henkilökohtainen vanhurskauttaminen, EB

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti, Kristuksen tekevä ja kärsivä kuuliaisuus, KN.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms. Retken varapäivä.

19.00 – 19.20 Iltahartaus. 1 Piet. 3:18a. EB.

19.20 – 20.00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin amerikkalaisia. EB.

20.30 Keskustelua toiminnasta ja julkaisuista. KN

*Ke - la:**8.00 Aamiainen**13.00 Lounas.**14.00 Päiväkahvi**18.00 Ruokailu**20.00 Iltapala.*

Perjantai 9.7. (Päivän vetäjä VH)

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Gal. 2:16, KN.

9.30 – 10.15 Virsiä Kristuksen kärsimyksestä, EB.

10.30 – 11.15 Oppituntisarja vanhurskauttamisesta: Meille luetaan Kristuksen vanhurskaus MB

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti. Vanhurskauttaminen ja armonvälineet KN.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms.

19.00 – 19.20. Iltahartaus. Tavoitteeksi: yksin Jumalan tahto.

Matt. Kol. 2:13,14. VH.

19.00 – 20.00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin suomalaisia. VH.

20.30 Keskustelua toiminnasta ja julkaisuista. VH.

Lauantai 10.7. (Päivän vetäjä MB)

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Room. 4:6. MB.

9.30 – 10.15 Virsitunti, toivevirsiä koko Virsikirjasta. EB.

10.30 – 11.15. Oppituntisarja vanhurskauttamisesta:

Vanhurskauttaminen ja hyvät teot, VH.

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti: Syntien anteeksiantamus uskovan vaelluksen voimanlähteenä, EB.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms.

19.00 – 19.20. Iltahartaus. 2 Piet. 3:1, MB.

19.00 – 20.00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin suomalaisia. MB.

20.30 Keskustelua toiminnasta ja julkaisuista. MB

Sunnuntai 11.7.

9.45 Aamurukous. KN.

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus, saarna EB, rippisaarna ja liturgia KN

12.30 Päätöslounas.

Huom. Käytämme vuoden 1938 Virsikirjaa ja vuoden 1961 Siionin Kannelta. EB = Edward Brockwell. MB = Mika Bergman. VH = Vesa Hautala. KN = Kimmo Närhi. MS = Markku Särelä.

Opettajina ovat pastorit Markku Särelä Edward Brockwell ja Kimmo Närhi sekä teologian opiskelijat Mika Bergman ja Vesa Hautala. Leirimaksu koko ajalta on 130 euroa, vuorokaudelta 26 euroa. Lapset, opiskelijat, työttömät, yksinhuoltajat puoli maksua.

Ilmoittautuminen viimeistään to 30.6. Kimmo Närhille Rajakatu 7 15100 Lahti, puh. 040 - 756 7659, sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko piti XLIII Varsinaisen kirkkokunnankokouksensa Orivedellä 28.5.2011. Kokous antoi ajankohdaisesta aiheesta seuraavan julkilausuman

Uskontunnustusta ei saa muuttaa

“Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne” (1 Kor. 15:14).

Kristityt ovat alusta asti uskoneet ja tunnustaneet, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin ja nousi kolmantena päivänä kuolleista.

Nämä pelastushistorialliset tapahtumat ovat Kirkon julistaman evankeliumin perusta. Jos ne tulkitaan epähistoriallisiksi uskonnollisiksi totuuksiksi, ei tehdä oikeutta Raamatun sanalle eikä uskontunnustuksissa lausutulle Kirkon apostoliselle uskolle. Uskon kielen ja arjen kielen tai historian Jeesuksen ja uskon Kristuksen erottelu on nykyään vain yksi tapa, jolla Raamatusta halutaan karsia epämiellyttäviksi tai epäuskottaviksi koettuja asioita.

Tällainen pyrkimys on seurausta halusta muuttaa kristinusko paremmin ajan henkeen sopivaksi. Näin tehdessä pidetään usein kiinni perinteisistä kristillisistä käsitteistä, kuten Jumalan Poika, mutta niille annetaan uusi, radikaalisti poikkeava sisältö. Tämä on seurausta syntisen ihmisen halusta paeta Jumalaa. Näin toimien menetetään tosiasiaa koko kristinusko.

Pyhä Raamattu on kuitenkin Jumalan muuttumaton ilmoitus ihmiskunnalle. Kaikkivaltias Jumala kykenee ilmoittamaan itsensä sillä tavoin ja siinä määrin kuin hän haluaa. Pyhässä Raamatussa hän on ilmoittanut lopullisesti kaiken pelastukseen tarvittavan ja koko tahtonsa Kirkkoon koskien. Näin ollen myös Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa on muuttumaton. Kristillinen Kirkko voi edelleen yhtyä luottavaisesti ja täydellä sydämellä Paavalin tunnustukseen: “Mutta nytpä Kristus on herätetty kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.” (1 Kor. 15:15)

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

STLK:n XLIII varsinainen kirkkokunnankokous, päätoimittajan vaihdos

STLK:n 43. varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Orivedellä 28.5.2011. Kokouksessa valittiin uuden johtokunnan (2011-2013) jäseniksi seuraavat henkilöt: Kimmo Närhi (kirkkokunnan johtaja), Kimmo Pälikkö (varajohtaja), Ilpo Rouhu (sihteeri), Seppo Särelä (rahastonhoitaja) sekä muiksi jäseniksi Timo Viro-lainen ja Mika Bergman.

Pastori Kimmo Närhi oli ilmoittanut, että hän ei asetu ehdolle valittaessa Luterilaisen päätoimittajaa seuraavalle kaksivuotiskaudelle. Kirkkokunnankokous päätti, että päätoimittajana toimii numerosta 7-8/2011 alkaen vuoden loppuun saakka pastori Markku Särelä.”

**Tunnustuksellinen
Luterilainen
Kirkko**

Toimintatiedot

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* keskiviikkoisin klo 19. HPE 22.6., 13.7. ja 24.8. Ei jumalanpalvelusta 15.6. ja 6.7.

Turku: *Jumalanpalvelus* su 14.8. klo 16 Niemisellä Hurtinkatu 12 C 13.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 3.7. ja 21.8. Ei jumalanpalvelusta 19.6. ja 10.7.

Lohja: su 31.7. klo 18.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11. HPE seuraavina päivinä: 19.6. (HPE klo 10), 10.7., 14.8., 4.9. ja 25.9.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 3.7. (HPE) ja 21.8. klo 14.

Kihniö: ma 11.7. klo 14.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* su 3.7. klo 18 (paikka ilm. myöh.), su 17.7. klo 16 Brockwellilla Tyypäläntie 8 C 19.

Muiden paikkakuntien toiminnasta ilmoitetaan erikseen.

Leirejä Siitamajalla:
Aikuisten raamattuleiri
5.-10.7. 2011

Nuorten päivät
5.-7.8. Aiheena "Kiusaukset".

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Toimeliaisuuden siunaus, Martti Luther.....	158
Pyhä Henki toimii armonvälineissä, KN	159
Miksi laki ja evankeliumi ovat tärkeitä yksittäiselle kristitylle, MS.....	161
Lain ja evankeliumin väärinkäytöstä, MS.....	165
Jo joutui armas aika, RE.....	169
Apt 1:1-14.....	172
Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon, KN.....	174
Miksi uskolliset luterilaiset eivät osallistu toisoppisten kirkkojen tai niissä toimivien yhdistysten tilaisuuksiin?A.A.U.W.....	178
Jumalan tuuli, Pisara.....	181
Jumalan voima, EB.....	182
Matt 18:1-11.....	187
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	188-195

Kansi: Syntisten ystävä, Mark 2: 14-17, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2011: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,

puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Säreä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy